
INTERJÚ

„...a nemzethez, a néphez,
az országhoz hűséges rendőrség nemzeti érték”

Beszélgetés

Bene László volt országos rendőrfőkapitánnyal

A hatvanéves *Belügyi Szemle* régi hagyományait elevenítette fel, amikor az interjú műfaját ápolva felkereste az egykori országos főkapitányt, *dr. Bene László* rendőr altábornagyot, akit kivételes szakmai karrierjének alakulásáról kérdeztünk.

Kérem, meséljen az életkezdeséről!

Lehet, hogy még jó ismerőseim is meglepődnek azon, amivel ezt a visszaemlékezést kezdem. Ifjúkoromban nem azzal keltem és feküdtem, hogy rendőr leszek. Egy kiváló győri gimnáziumban, a Révai Miklósban érettségiztem, és annyira vonzott az orvosi pálya, hogy háromszor is nekivágtam a felvételinek. Mindig helyhiány miatt utasítottak el. A további próbálkozásoktól még a harmadik kudarc sem riasztott volna el, de akkor nem hivatalosan közölték velem, hogy nem tartozom a származás alapján kedvezményezett csoporthoz, így a jövőben sem lehet sok reményem. Manapság divat hivatkozni az elmúlt rendszerrel való szembenállásra. Az esetemben nem erről van szó, de tény, hogy nagyapai és apai örökségem alapján engem a hagyományos munkás–paraszt–értelmiségi helyett az „egyéb származású” kategóriába soroltak, és ez, úgy látszik, még a hatvanas évek közepén sem volt jó ajánlólevél. Viszont azután bevonultam, és a sorkatonai szolgálatom alatt háromszor nyertem el a Magyar Néphadsereg kiváló katonája címet. Egy harckocsizó ezrednél sorállományúként szakaszparancsnoki beosztásban szolgáltam. Mondhatom úgy is, hogy ekkor fedeztem fel a magam számára a fegyveres szervekhez fűződő vonzalmamat, és talán azt is, hogy szervezetek irányításához is konyitok.

Hogyan született az elhatározás, hogy rendőrnek áll?

Értésültem arról, hogy a leszerelők között a rendőrséghez toboroznak, így amikor a szolgálatom véget ért a páncélosoknál, jelentkeztem felvétellel. Arra gondoltam, hogy ezen az úton lehetőségem nyílik a továbbtanulásra. Valójában azonban nem az iskolapadba kerültem, hanem a kezdetektől mindvégig gyakorlati munkát végeztem. Bűnügyi nyomozóként nem adatott meg, pedig

INTERJÚ

erre a hetvenes évek elején sokaknak volt lehetőségük, hogy a frissen alakult Rendőrtiszti Főiskola nappali tagozatos hallgatója lehessenek. A főiskolai és a jogi egyetemi diplomát is levelezőn szereztem. Ma is elismerésnek érzem, hogy akkori főnökeim ragaszkodtak hozzám, ezért a tanulmányokat a munka mellett kellett végezniem. Levelezőként kevés közvetlen benyomást szereztem a főiskoláról, de arról meggyőződtem, hogy magas szintű elméleti képzés folyt, és a vizsgakövetelmények is ehhez igazodtak. Később, amikor már én is vizsgáztattam a főiskolán, szigorú tanár voltam, mert úgy éreztem, azoktól, akiknek olyan lehetőségük van, hogy fizetésért tanulhatnak nappali tagozaton, elvárható a becsülettel teljesítmény. Időközben választott mesterségemet, a büntügyi munkát is nagyon megszerettem. Kevés olyan foglalkozást ismerek, amely olyan mértékben adja meg a közösségért munkálkodás élményét, mint a bűnüldözés. Egy életre elköteleztem magam a hivatásom mellett.

Mikor került vezető beosztásba?

Többéves nyomozói múlttal a hátam mögött, 1980-ban lettem a Győr-Moson-Sopron Megyei Rendőr-főkapitányság büntügyi osztályának a vezetője. Tizenkét évet töltöttem ebben a beosztásban. Úgy érzem, hogy az életem egyik leggazdagabb szakasza volt, a legtöbb értéket ekkor kaptam, és magam is sokat nyújthattam másoknak. A legbüszkébb talán arra vagyok, hogy osztályvezetőként olyan csapatot építettem, olyan munkatársakra – mondhatom: barátokra – tettem szert, akik ma is meghatározó egyéniségei rendőrségünknek, és akikkel változatlanul jó a személyes jó viszonyunk. Tizenkét év ugyanabban a beosztásban azonban talán már túl hosszú idő. Az utolsó években – ez már 1990 után történt – éreztem a rutin működését, akkor is, amikor több eredeti megoldásra lett volna szükség. Másfelől viszont, néhány példát látva, azt is meg kell mondanom, hogy az indokolatlanul rövid időre szabott beosztások sem hozhatnak eredményt. Ilyenkor még az is kétséges, hogy valaki a saját képességeiről bizonyosságot szerezhet, de azt sem hiszem, hogy a főnökei megismerhetik, pedig ez a további karrier szempontjából nagyon is fontos lenne. Legyen ez tanulság a rendőriéletpálya-modellek építői számára. Visszatérve a saját utamhoz: addigi munkám elismerése volt, hogy 1991-ben a Győr-Moson-Sopron Megyei Rendőr-főkapitányság büntügyi igazgatójává neveztek ki, ez a főkapitány büntügyi helyettesi posztnak felelt meg. Természetesen ebben a beosztásomban is igyekeztem a legjobban hasznosítani addigi vezetői tapasztalataimat és a területen szerzett ismereteimet.

INTERJÚ

Vannak-e a büntügyi szolgálatának különösen fontos emlékei? Olyan bűnügyek megoldására gondolunk, amelyekre joggal lehet büszke.

Számos súlyos bűncselekmény felderítésében vettem részt, előbb nyomozóként, majd pedig a nyomozás vezetőjeként. Az élet elleni és a nagy értékre elkövetett vagyon elleni bűncselekmények leleplezésében és az elkövetők kézre kerítésében értünk el sikereket. Már büntügyi igazgató voltam, amikor az egész országot megrázó rendőrgyilkosság történt a megyében. Ismeretlen tettesek Győrben a vízműveknél egy vagyonzáró feladatokat ellátó, szolgálaton kívüli rendőr kollégánkat ölték meg tűzharcban. Róluk később kiderült, hogy sorozatban követtek el rablásokat, de a rendőrgyilkosság után váltak igazán elvetemült bűnözőkké. Donászi Aladár, a rendőr gyilkosa, az elfogása utáni vallomásaiban beismerte, hogy a rendőrrel vívott tűzharcban majdnem rajtavesztett. Akkor elhatározta, hogy ha a későbbi kiszemeltjeinek is lesz fegyverük, őket a továbbiakban már nem tekinti embernek, hanem elhárítandó akadállynak, és ha céljai úgy kívánják, öl. Donásziék voltak az ügynevezett vadászgyilkosok is, ezt a tettüket Székesfehérvár környékén követték el. A budapesti Skála Áruház pénzszállítói ellen intézett rabláskor Donászi, amikor a pénzszállítást végző taxi hátsó ajtaját feltépte, azt feltételezte, hogy az ott ülőnél fegyver van. Habozás nélkül fejbe lőtte az egyébként védekezésre képtelen, fegyvertelen egyetemi hallgatót, aki alkalomszerűen vett részt a pénzszállításban. Az elkövetőket ekkor sem sikerült elfogni. A Skála-rablásban a nyomozást ismeretlen tettesek ellen a budapesti kollégák folytatták, a vadászok sérelmére elkövetett emberölésben Fejér megye járt el, mi pedig a Győrben történt rendőrgyilkosság felderítésén fáradoztunk. Az ügyben az hozott fordulatot, hogy a fegyverszakértő megállapította, hogy a különböző helyszíneken történt emberölésekhez ugyanazokat a fegyvereket használták, ami már megerősítette e cselekmények sorozat jellegét. A későbbiekben Donászi-ügyként ismertté vált bűnsorozatban a két elkövető négy embert ölt meg és további hármat súlyosan megsebesített. Ezen kívül számos rablás és betörés volt a számlájukra írható. A sorozat felderítésének fő terhe főkapitányágunkra hárult, csaknem hároméves intenzív munkát követelve. A siker érdekében alkalmazni kellett a kriminalisztika valamennyi rendelkezésre álló eszközét, beleértve a titkos információgyűjtés szinte teljes tárházát. Az elkövetőket nemcsak kegyetlenség, hanem bűnözői profizmus is jellemezte. Minden bűncselekményüket alaposan megtervezték, ügyelve arra, hogy a lehető legkevesebb nyomot hagyjanak. Nem csupán a személyazonosságuk megállapítása okozott nehézséget, hanem az is, hogy az elítélésükhöz álljanak rendelkezésre a szükséges bizonyítékok. Ma is büszke vagyok arra, hogy

INTERJÚ

1994-ben a hazai kriminalisztika történetének egyik legelvetemültebb bűnözőpárosát sikerült leleplezni. A feladat azért volt nehéz, mert profi bűnözőkkel álltunk szemben, akiknek a számláján akkor már négy emberölés volt. A felelősségre vonás elől menekülés akár további gyilkosságokkal is vállalható volt, hiszen egyébként a kiszabható legsúlyosabb büntetéssel kellett számolniuk. Azt is tudtuk, hogy a siker csak a tárgyi bizonyítékok felderítésével garantálható, ezeket viszont titkos úton lehetett megszerezni. Ezt a játszmát úgy kellett folytatnunk, hogy közben ne sodorjuk életveszélybe a segítségül hívott kapcsolatainkat, képesek legyünk őket megvédeni. Van a titkos nyomozásnak egy olyan sajátossága, hogy amikor az elkövetők személye már ismert, nyomon tudjuk követni, hogy mit cselekszenek a jelenben és mit terveznek a jövőben. Ez a tudás sokszorososan növeli a felderítés felelősségét, mert nem asszisztálhatunk újabb bűnök elkövetéséhez. Ebben az ügyben is az befolyásolta az elfogás időpontjának megválasztását, hogy voltak értesüléseink újabb bűncselekmények terveiről. Kiderült, hogy éppen egy korábbi bűntársukat akarták eltenni láb alól, mert úgy érezték, hogy veszélyt jelent a számukra. Közbe kellett lépniük. A tárgyi bizonyítás mellett ez az ügy a személyi bizonyítékok megszerzésében is szolgált tanulságokkal. Amikor Donászi Aladár kihallgatására készültünk, alaposan tanulmányoztuk a múltját. Ő korábban katonatiszt volt, akit 1980-ban rablásért 12 év börtönre ítélték. Tisztként céltudatos, taktikai érzékkel megáldott, fegyelmezett embernek bizonyult, aki szeret nyerni, de tud veszíteni is. Látható volt az is, hogy a bűnözésben nem csupán a zsákmányt, hanem a kockázat izgalmát is kereste. Hasonló jellemvonásai tűntek ki a börtönévek alatt. Erre építettük a kihallgatási taktikát, amely alig néhány órás kikérdezés után be is vált. Feltáró jellegű beismerő vallomást tett, ami azért is volt különösen értékes, mert kiváló emlékezőképesség jellemezte. Az is tapasztalat, hogy az ilyen módon megszerzett személyi bizonyíték a tárgyalási szakaszban is megőrzi a hitelességét. Donászi a jogerős ítéletig kitartott a beismerés mellett.

Egy interjú nem alkalmas valamennyi kriminalisztikai tanulság levonására. Arra azonban lehetőség lenne, hogy az új rendészettudományi karon Bene László tábornok speciális kollégiumot hirdethetne bünyügyi szakos hallgatók számára, illetve a most alakuló doktori iskola hallgatóinak, például Egy bűncselekmény-sorozat felderítése címmel. Tudná ezt vállalni?

A személyes érintettségen túl magát a felvetést jónak tartom. Nagyon fontos lenne a rendőrképzésben az ilyen gyakorlat megjelenése, különösen azért, mert ezt olyan tanárok hitelesíthetik, akik egész aktív életüket ennek a hiva-

INTERJÚ

tásnak szentelték. Nagy pazarlás, hogy az elmúlt két évtizedben számos kiváló szakember távozott a testülettől, akiknek a tudása kiaknázatlan marad. Tudom, hogy fontos az elméleti publikáció meg a tudományos fokozat, de a praxis megjelenése az egyetemen ugyancsak nemes célkitűzés lehet.

Amikor ez a felderítés folyt, 1991 és 1994 között, a büntetőeljárás szabályait az 1973. évi I. törvény írta elő, a titkos információgyűjtés különleges eszközeinek alkalmazására pedig egy átmeneti törvény, az 1990. évi X. törvény volt érvényben. Hogyan hatott ez a jogi háttér az akkori felderítőmunkára?

A rendszerváltozás környékén a rendőri munka rendkívül nehéz volt. Nem csupán a bűnözés drámai emelkedése jelentett számunkra szinte megoldhatatlan feladatot, de a bűnügyi szolgálat titkos kapcsolatait is súlyos csapás érte. A korábbi rendszer legitimitásának megkérdőjelezése az olyan teljesen politikamentes területekre is kihatott, mint a bűnüldözés. Mindemelllett a legfontosabb tényezőt az jelentette, hogy az állományban tömegesen jelentek meg olyan munkatársak, akik sem képzést nem kaptak, sem tapasztalataik nem voltak. Ezért nem tehetünk mást, mint a mindennapokban kerestük a bűnözés új formái ellen eredményesen alkalmazható megoldásokat, sokszor tévedve, és sokszor kemény kockázatokat is vállalva. Nagyon nagy bajnak tartom, hogy a most már több mint húsz esztendő kriminalisztikai tapasztalatait sem a nyílt, sem pedig a titkos munka területén nem gyűjtötték össze és nem tették tanítható és követhető ajánlások formájában elérhetővé a szakma számára. Ez a rendészettudományi kutatásoknak is nagy adóssága. Elismerem, hogy mi is tehetünk volna többet a tanulságok összegezésében, de a napi feladatok rendkívüli módon lekötöttek, továbbá nem is biztos, hogy a kutatásokra azok a legalkalmasabbak, akik a gyakorlatot jól csinálják.

Talán a most megalakult Nemzeti Közsolgálati Egyetem Rendészettudományi Karának tanszékei, az egyetem oktatói pótolhatnák a lemaradást azzal, hogy kutatói érdeklődésük ebbe az irányba fordul.

Amikor országos vezetőként ezt megtehettem, többször kezdeményeztem az akkori Rendőrtisztviselői Főiskolán, hogy a tanárok jobban törekedjenek a gyakorlat megismerésére, és nem csupán a bűnüldözés területén. Emlékszem, hogy azt is javasoltam: jó tapasztalatokat lehetne szerezni a tömegrendezvények rendőri kezeléséről, ha a tanárok időnként bekapcsolódnának az intézkedéseket irányító törzsek munkájába. Nagy aktivitást nem tapasztaltam, de lehet, hogy ez nem csupán a tanintézet hibája.

INTERJÚ

Hogyan alakult a pályája a későbbiekben?

Öt évig voltam főkapitány-helyettes, majd az akkori országos főkapitány, Pintér Sándor kezdeményezésére Vas megye első számú rendőri vezetője lettem, ott hat évig dolgoztam főkapitányként. Az a vidék az ország egyik legjobban polgárosodott része, a lakosság igényelte a biztonságot és sokat várt a rendőröktől. Olyan állományt vezettem, amelyik mind jobban megfelelt ezeknek a követelményeknek. Számomra fordulatot hozott 2002, amikor a rendészet belső elhárításának, a Rendvédelmi Szervek Védelmi Szolgálatának a vezetését bízták rám. Két és fél évig voltam ott, és elmondhatom, hogy a rendészeti szervezet olyan oldalával ismerkedtem meg, amelyről addig nem volt átfogó képem. A szolgálati rend megsértői, az állomány büncselekményt elkövető tagjai ellenében kellett megvédenünk a testület tisztaságát. Ezt a munkát igazán nem szereti senki, éppen ezért arra törekedtem, hogy munkatársaimmal megértessem, számunkra nem a súlyos bűnök leleplezése, hanem azok megelőzése az igazi siker. A szervezetnek annál is inkább a megelőzésre kellett koncentrálnia, mert nyomozó hatósági jogköre nem volt.

Az nem merült fel, hogy a védelmi szolgálat kerüljön az ügyészség irányítása alá?

Vezetői munkám során elsősorban azt szerettem volna kezdeményezni, hogy a szolgálat kapjon szilárd törvényi megalapozást és alakítson ki munkakapcsolatot az olyan ellenőrző hatóságokkal, mint például a Kormányzati Ellenőrzési Hivatal. Elsősorban a hivatali korrupció elleni küzdelem eredményességét vártam ettől. Ebbe az elgondolásba akár az ügyészségi felügyelet is beillesztett volna. Mindezek az elgondolásaim azonban csak tervek maradtak.

Felkérést kapott az országos rendőr-főkapitányi poszt betöltésére.

A felkérést a leendő miniszterelnöktől, Gyurcsány Ferenctől kaptam, közvetlenül a 2004-es kormányfőváltás előtt. Nehezen hoztam meg a döntést, de ígént mondtam. Csupán azt kértem, hogy tekintsenek a szervezet szakmai vezetőjének és garantálják a rendőrség politikai semlegességét. Ma is úgy gondolom azonban, hogy a rendőrség egyik tábornoka, aki az egész szakmai pályafutását ennél a testületnél járta végig, ha egy ilyen felkérést kap, akkor az egész szervezet érdekeit szem előtt tartva csak nagyon kevés olyan indokot sorakoztathat fel, amely miatt nem vállalhatja a megbízatást. Nekem ilyen indokaim nem voltak. Hivatalba lépésem előtt sok gratuláló levelet kaptam, de ezek között volt egy egész szakmai egység által aláírt köszöntő is, amely az ott dolgozó rendőrök elvárásait tartalmazta. Akkor bizony megijedtem, mert

INTERJÚ

ezeket a kívánalmakat jogosnak éreztem, de azt is tudtam, hogy valamennyi-
nek nem tudok megfelelni. Nem annyira a szűkös költségvetés miatt, hanem
azért, mert a szakmai kultúra megújítása jóval hosszabb időt kíván, és olyan
feltételeket, amelyekről én nem rendelkezhettem.

*A rendőrség modernizációja, vagy a működőképesség megőrzése volt a
Gyurcsány-kabinet elsődleges elvárása az országos főkapitánytól?*

Ami engem illet, elsősorban a változásokkal megterhelt szervezet és a magam
számára nyugalmat kértem a napi feladatok becsületes végrehajtásához. Akko-
riban, a 2006-os választások közeledtével, két nagyszabású átalakítási program
érintett minket, az egyik a közigazgatás reformja, amely a megerrendszer he-
lyébe a régiók kialakítását képzelte, a másik pedig a rendőrség és a határőrség
integrációja volt. Ezt úgy fogtuk fel, hogy a két célkitűzés együttes megvalósi-
tása igazi rendészeti reformot hozhat, amit a szakma támogatott, de szükség lett
volna egy széles körű politikai konszenzusra is. A regionális átszervezés alkalmat
adhatott volna az első fokú rendőrhatóságok, a városi kapitányságok meg-
erősítésére, létszámban, szakértelemben és anyagi-technikai értelemben egy-
aránt. A választások után ezek a folyamatok részben felgyorsultak. A rendőrség
és a határőrség integrációja megvalósult. A régiós elgondolások azonban papi-
ron maradtak. Időközben az ország nehéz gazdasági helyzetbe került, és reformot
pénzvonással a rendőrségnél sem lehet megvalósítani.

Miként értékeli az igazságügyi és a belügyi tárca 2006-os összevonását?

Ez nem bizonyult jó megoldásnak. Nem önmagában a két terület összevoná-
sát tartom bajnak, hanem azt, hogy az új minisztériumban nem alakították ki
a rendészeti terület irányításának a feltételeit. Nem volt idő a felkészülésre.
Talán ez is akadályozta a nagyobb szabású modernizációt, amelyre pedig a
szakma késznek mutatkozott. Az országos irányítást sikerült egységesebbé
tenni azzal, hogy a közbiztonsági és a bűnügyi helyettes feladatait összevon-
tuk, csökkent a bürokrácia is, de a fontos előkészítő munkák, amelyek egy
szervezeti reformot céloztak meg, nem jártak eredménnyel.

És elérkezett 2006 ősze!

Mínhogy a mai napig nem történt meg a tévészékház 2006. szeptemberi ost-
romától az október 23-i tömegdemonstrációk rendőrségi kezeléséig terjedő
időszak minden szempontú, teljes szakmai és egyéb értékelése, csupán politi-
kai minősítések láttak napvilágot, azokhoz kommentárt nem fűzhetek. Én a té-
véostrom idején Brazíliában voltam, az Interpol nemzetközi kongresszusán.

INTERJÚ

Megjegyzem, nem szerettem az utazgatásokat, de akkor olyan együttműködési zavarokat kellett helyrehozni az Interpollal, ami nélkülözhetetlenné tette a személyes jelenlétemet Rióban. Hazatértem után felmértem a kialakult helyzetet, és megállapítottam, hogy több, köztük néhány súlyos szakmai hibát is elkövettünk. De azt is tudtam, hogy a rendőrség olyan jelenségekkel találta magát szemben, amelyben soha korábban gyakorlatot nem szerezhettek, így azután a hibáink sokszoros nagyításban jelentek meg. Szögezzük le azt is, hogy a közbiztonsági válsághelyzetet először a randalírozó huligánok hozták létre, amikor csaknem háromszáz rendőr sérült meg, közülük többen nagyon súlyosan. Ők voltak a legkiszolgáltatottabb szereplői ezeknek az eseményeknek, amihez természetesen a garázdák mellett a különböző szintű vezetők szakmai hibája és gyakorlatlansága is hozzájárult. Éppen ezért külön munkacsoportot hoztam létre, hogy kialakíthassuk a tömegdemonstrációk biztosításának új rendjét. Sajnos az október 23-ig rendelkezésre álló viszonylag kevés idő még nem tette lehetővé a folyamat teljes befejezését, de a felelős politika sem segítette a munkánkat. Ami pedig a rendőri erőszakkal való visszaélés eseteit illeti, magam is megdöbbentem egyik-másik rendőrünk magatartásán, azt is elárulom, hogy már a lemondásomat is fontolgattam. De lássuk a rendőri agresszió okait is! A képzésről már beszéltem. Ez az állomány nagyobb részben már 1990 után szocializálódott és lépett szolgálatba. Olyan körülmények között, amikor az országba áramló kulturális szenny az erőszak mítoszát ápolja. A képernyők előtt, főként az amerikai filmeket nézve, egy ország szurkol a törvényes célokért törvénytelen eszközöket bevető rendőrtisztnek. Azt gondolom, hogy a mai ifjúság jelentős része nem kapott szilárd erkölcsi alapokat, mivel ilyenek még nem is alakultak ki a társadalomban. Természetesen ez csak néhány kiragadott szempont az okok sorából. Csak remélni merem, hogy egyszer eljön annak az ideje, hogy politikai narratívák és haszonszerzés helyett értelmes, objektív körülmények között beszélhetjük meg a tapasztalatokat. A megbomlott közrendet egyébként helyreállító rendőrség egyes tagjai átlépték a törvényes kereteket. Erre nem kaptak utasítást. Minden olyan esetben, amelyről tudtunk, eljárást is indítottunk. Ilyen körülmények között is ki kell állni a szakma erkölcsi alapértékei mellett. Amikor lehetett, én ezt meg is próbáltam.

2007 márciusában már láthatók voltak minőségi változások a tömegrendezvények rendőrségi biztosításában. A szakmai hozzáértésben mutatkozó gyors fejlődést még az ellenzék is elismerte.

Már 2006. november 4-én is sikerült számos hibát kijavítani. 2007. március 15. volt a rendőrség újabb erőpróbája. Akkor sajtótájékoztatót jelentettem

INTERJÚ

be, hogy a biztosítást személyesen fogom irányítani, és megígértem a közvéleménynek, hogy egy minőségében megújult rendőrséggel fog találkozni. A nemzeti ünnep után még a Fidesz is gratulált a teljesítményünkhöz. Egy nyugati újság kommentátora azt írta, hogy március 15-én Budapesten egyedül a rendőrség viselkedett demokrata módjára. Nekem azonban ekkor már nem volt sok hátra az országos főkapitányi székben. Egy nagy vihart kavaráó és később a megvádolt rendőrök felmentésével végződő bűnügynek, amelyben a hajnali járőrszolgálatukat teljesítő budapesti rendőröket nemi erőszak elkövetésével gyanúsították, az lett a következménye, hogy a tekintélyében megtépzott rendőrség helyzete tovább romlott, ami logikusan vezetett a távozásomhoz. Ezt a helyzetet tudomásul vettem, és ma sem kívánom kommentálni. Azt azért elmondom, hogy több mint negyven év elkötelezetten és lelkesedéssel végzett munkája után emelt fővel, de bizonyos mértékig csalódottan váltam meg hivatásomtól.

A folyóirat szerkesztésében nem kötelező az optimizmus, mégis szeretném valamiféle biztató reménnyel zárni ezt a beszélgetést, miként abban is bíznunk, hogy az ön összegzéséből is kiolvasható a mindannyiunk számára hasznosítható üzenet.

A rendőri hivatást változatlanul nagyszerű, izgalmas küldetésnek tartom. A gyengék és megtámadottak védelme, a bűn legyőzése olyan küldetés, amelyért érdemes ezt a hivatást vállalni. A rendőrök elkötelezettsége a közrend és a közbiztonság szolgálatában; a néphez, az országhoz hűséges rendőrség nemzeti érték. Remélem, lesz olyan kor, amelynek a politikusai megtanulják becsülni és őrizni ezt az értéket.

Lejegyezte: Finszter Géza